

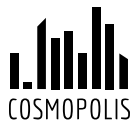
TESTOVÁNO
NA
RODIČÍCH

Dítě školkou povinné

Jak nacpat věci
do tatínka

M. M. Cabicar

COSMOPOLIS

M. M. Cabicar

Pečeme rohlíček

Žádný normální muž by se na dámské záchodky nikdy neodvážil, jelikož jakékoli dítě bude vždycky vypadat jen jako záminka, abyste se mohli juknout, a tak i s dcerou musíte na pány.

Na záchod přilítne vždy na poslední chvíli, protože malé dítě to nikdy neví předem, to zareaguje až ve chvíli, kdy si uprostřed hry chytí půlky a začne ječet. Jenže jakmile usedne, nastane doba meditační a vyprávěcí. Vy se zoufale snažíte mít všechno co nejrychleji za sebou, ale dítě ne. Chce si povídat.

„Já dělám Kubíčka,“ prohlásí třeba. Ona si hovínka pojmenovává, protože je má ráda. Když dá hovínku jméno Kubíček, znamená to, že má bratrance Kubíčka moc ráda, ale já jsem skoro přesvědčený, že skutečný Kubíček by z toho vůbec nadšený nebyl.

Nejděsivější jsou její dotazy uprostřed této činnosti, přičemž vy všechno soustředění vyplýtváte na to, aby vám dítě nespadlo do mísy.

„Tati, myslíš, že Kubíček najde tatínka a maminku?“

Proč já? Všichni rodiče mají děti, které se ptají „Proč je nebe modré?“ nebo „Proč na stromech roste listí?“ nebo „Proč je voda mokrá?“ a podobně... Jen já musím mít holku, která chce vědět, jestli hovna vytvářejí kolonie.

Kdybych měl kluka, pravděpodobně bych ho seznámil se syrovou realitou odpadních trubek, kanálů a čističek odpadních vod. Jenže když máte holčičku, není to tak snadné. Podíváte se na ta její vyvalená kukadla, a i když je to asi jen tím, že tlačí, stejně jí řeknete: „To víš, že jo. Maminka hovínko už určitě napekla buchty, tatínek hovínko rozdělal oheň v krbu...“ A spolknete konec, že celá ta podělaná rodina se nemůže synáčka dočkat.

Ještě horší je pak část interakční, kdy se třeba někdo vedle v kabince začne řezat smíchy, Viki na něj zabouchá a křičí:

„Ticho! Tady se kaká!“

A odvedle se ozve chlap: „A co já? Ty myslíš, že tady pečou rohlíky,

nebo co?“ A po chvíli dodá: „I když vlastně jo.“ Pak začne tlačit a vy-
ráží ze sebe: „Aspoň jeden rohlíčééék!“

Čehož se Viki okamžitě chytí a hned přizvukuje: „Aspoň jeden
rohlíčééék!“

V tu chvíli bych se oběsil na klice.

Stejně strašné je, že takový zážitek dítěti utkví v paměti, takže při
nejbližší příležitosti, jak usedne na mísu, prohlásí: „Já jdu upéct ro-
hlíček!“ a začne vehementně tlačit. „Aspoň jeden rohlíčééék!“

Jen si tak povzdychnu, ale pro mě za mě cokoli, ať si peče třeba
anglický vánoční pudink se sardinkami, jen ať to máme za sebou.
Vedle v kabině se někdo zachechtá, Viki se ulekne, příkrcí a svým
jevištním šepotem řekne: „Pán vedle taky peče rohlíček.“

Vůbec jsem neodpověděl, za mě dobrý, je to vlastně eufemismus,
když tak bude nazývat onu činnost, jako rodič mohu být jen šťastný.
Řekl bych, že i bratranec Kubiček v duchu tleskal, že je z oblīga. Ro-
hlíčky jsou fajn. Jenže pak se odvedle ozve:

„Ale kdepak, já tady normálně seru.“

Ticho. Tedy já. Jinak celé záchodky řvou smíchy, pisoáři bryndají
po dlaždičkách, protože v tu chvíli by netrefili ani kontejner.

Proč to říkal? To si opravdu myslel, že by někdo věřil tomu, že si
tam peče rohlíčky? Čtyři kabinky hajzlíků vedle sebe a jedny pekár-
ny Penam?

Viki je však okamžitě šťastná, že má kolegu v práci, a informuje:
„Já dělám maminku a tatínka.“

Odvedle se ozve zafunění a konstatování: „Tak to já dělám nejspíš
tchyni.“

Další naprosto zbytečná informace. Teď jsem se začal smát i já
a málem mi spadlo dítě. Ještě chvíli si povídali přes stěnu, až pán
vedle s dalším zafuněním vstal, slyšeli jsme oblékání a potom za-
mumlání: „A hele, vono je jí to podobný.“

Do Viki jako když střelí: „JÁ TO CHCI VIDĚT!“ Snažila se utéct
ven s holou zadnicí. Měl jsem co dělat, abych ji udržel. Už jen s těma
jejíma hovňousama jsem jich viděl víc, než jsem kdy chtěl, ještě aby-
chom chodili na exkurzi po cizích. Dělal se mi špatně. Pán vedle

splachoval a Viki začala brečet: „Já jsem chtěla vidět babičku!“ Musel jsem dceru utěšovat, že ji uvidí doma, a snažil se jí zároveň vysvětlit, ať před babičkou o tomhle vůbec nemluví, jinak už ji neuvidí. Nikdy.

Ten blbeček z vedlejší kabinky se ještě zastavil, když slyšel, jak Viki pláče, a zavolal: „Jé, to je mi líto. Kdybych to věděl, tak bych vám to zabalil.“

Debil.

Ale Viki to utěšilo a přestala bulet.

O pár dní později jsme byli na oslavě, kde byl člověk, co vyráběl z balónků zvířátka a všelijaké věci. Viki chtěla udělat babičku, tak jí vyrobil něco, co měla být babička, ale Viki bručela, že jeden pán udělal babičku, která vypadala mnohem víc jako babička, a já blahorečím osudu, že jsem Viki stihl odtáhnout dřív, než stačila cokoli vysvětlit. Zatímco jsem ji odnášel, fňukala, že ten „výtvor“ neviděla... A chudák umělec hudral: „Jak může vědět, že to bylo hezčí, když to neviděla?“

Ale kdyby on věděl.

Kdyby tak věděl...

Tak co bylo ve školce?

Nikdy nekončící snaha rodičů dozvědět se, co se dělo ve školce nebo ve škole, je až dojemně marná. Jdeme s Viki domů, prší. Viki si nad hlavou drží růžový deštníček, zamkne cupitá.

„Tak co jste dělali ve školce?“ zeptal jsem se zvesela, abych ji trochu probral, celý den jsem ji neviděl, chyběla mi.

„Nic,“ zahučela zpod deštníčku.

„Jak nic? To jste celý den čučeli do zdi?“

„Jo!“ prohlásila důrazně, abych si byl jistý, jak přesně jsem to řekl. Evidentně jsem do školky taky kdysi chodil.

„No a... čučeli jste pořád do stejné zdi?“ učinil jsem další marný pokus, aby se rozpovídala.

„Jo,“ zklamala mne.

„Fakt? Pořád do stejné zdi? Ani z okna jste se nesměli podívat?“

„Jo!“ zahučela temně jako člověk, který může jen závidět vězňům na samotce, co si mýrnyx týrnyx můžou střídat zdi, jak se jim zrovna zamane.

„No páni, ani z okna se nesmíte podívat, to už byste se moc roz-dováděli, vid?“

„Jo,“ přikývla a prošla louží, jako by se v ní chtěla pomalu utopit.

„A co lustr? Na ten jste nečučeli?“

„Ne,“ zklamala mne. Na takovéhle dovádění tam nejsou přece za-řízení. Lustr! Co bych ještě nechtěl? Jedna zeď a utrum! Víc se ani zvládnout nedá. Dvě třídy měly co dělat, aby do zdi vyčučely důlek. Ještě čučet na lustr. Ten táta má nápady...

„A... ehm... co třeba podlaha? Nečučeli jste taky do podlahy?“

„Jo.“

BINGO! Dostal jsem z ní celodenní program! Dopoledne určitě čučeli do zdi a na odpoledne si schovali podlahu.

„No tak vidíš! Čučeli jste do koberce! To je přece něco! To dobro-družství! Ta akce! Musíš být úplně urvaná.“

„Jo,“ zahučela temně, jako by se vrátila z uranových dolů.

Mnozí rodiče s tím mají problém, ale mně třeba dcera řekne všechno. A kdyžtak mám způsoby, jak to z ní dostat. Nicméně... Tak trochu jsem od školky očekával víc. Možná dvě zdi? A jednou do týdne třeba lustr? Nebo aspoň jednu žárovku, pochopitelně je nechci ztrhat.

Přišli jsme domů, maminka uvítala Viki objetím a zulíbala ji. To-lik se na ni těšila!

„Tak co, Viki? Jak bylo ve školce?“

„Čučeli jsme do zdi,“ informovala ji promptně a začala se svlékat.

„No páni,“ spráskla ruce maminka, protože nevěděla, co na to říct.

„A potom do koberce,“ zouvala si botičky.

„Tys měla opravdu nabitý den,“ pokračovala maminka opatrně.

„Ale z okna jsme čučet nesměli, ani na strop, to už bychom moc řádili.“

„To je jasný,“ pokývala maminka hlavou a sáhla Viki na čelo, nakonec byla ve školce po nemoci poprvé a zjevně toho na ni bylo moc.

Celý večer si pak s maminkou modelovaly, protože po tak nabitém dni to chce nějaký odpočinek.

Školka je opravdu nesmírně náročné zařízení, jen silný jedinec ji dokáže zvládnout a my můžeme být hrdí, že naše dcera taková je. Odolná. A otevřená, nic neskrývá.

My víme úplně o všem, co se ve školce děje.

Létající kůň, co čaruje nohama

Klap, klap, klap, klap. Do pracovny přijela manželka na všech čtyřech s Viki na zádech.

„Hele, tati, já mám létacího koně.“

„Uf... Eh. To jsem ale... Uf. To jsem ale vyfásla džob,“ povídá trochu zpcený koník.

„Létajícího?“ podivil jsem se. „Vždyť tenhle sotva chodí, natož aby létal.“

Létající poník zamumlal nějakou verzi kletby, aby tomu dítě nerozumělo.

„Počkej, princezno,“ vstal jsem od práce. „Podívej, ten koník má křídýlka složená tady dole, já s nimi zkusím zamávat, třeba v něm škytne, chytí a vznese se.“

Jenže jakmile jsem se křídél dotkl, kůň zaječel a začal opravdu lítat po stropě. Byl to skutečně kouzelný létající poník, čemuž se mi nechtělo věřit, protože spíš vypadal jako... Pud sebezáchovy mi nedovolí popsat dobře zjetou, vzácnou a ušlechtilou klisničku, abych neskončil pod kopyty rozzuřeného stáda o jediném kusu, ale tak nějak.

Zvláštní bylo, že létající koník stále rotoval kolem lustru a ječel: „VRTULE MI Z PRSOU NIKDO DĚLAT NEBUDE!“

Kde já jsem tohle už slyšel?

Ideální dítě

Zjistil jsem, že Viki je sen všech mateřských školek, tzv. ideální dítě. Včera se zmínila, že jí vadí pouštění pohádek na usnutí, protože nemůže spát.

A pak ji nemohou vzbudit.

Jediná negativní externalita ovšem je, že důvod, proč krásně spinká ve školce a nechce vstávat, je, že doma řádí, jak říkají nevidomí, od nevidím do nevidím, takže všechno oddřeme my.

Do školky chodí na dovolenou.

Od nás.

Heršvec, já to chci obráceně! Chci, aby se dítě doplazilo ze školky domů a tady vyčerpaním padlo. Školka má být galeje, rudné doly, a ne odpočinková zóna!

Žádná spravedlnost není na tom světě.

Viki opatrovnice

„Ne! Viki, neskákej na tatínka, víš, že musíš být na něj opatrná, než se uzdraví!“

„Tati! Tati! Co to děláš?“ poskakovala Viki okolo, sotva přišla.

„Dělám si jídlo.“

„Já ti pomůžu!“

„Tak dobře. Chtěl jsem si do špaget nastrouhat sýr.“

„Jo! Já ti ho nastrouhám!“ zvolala nadšeně, popadla struhadlo do jedné ručičky, kus sýra do druhé a jala se strouhat s oběma předměty vysoko nad hlavou, aby lépe dosáhla na linku, protože neměla stoličku. Metr zkrátka není dostatečná výška pro práce v kuchyni. Měla pak většinu sýra nastrouhaného ve vlasech.

„Hotovo!“ vykřikla spokojeně.

„Děkuju, teď už to jen promíchat...“

„Já! Já to promíchám, tati, prosím!“

„Tak dobře, tady máš lžíci a vidličku.“

Chvíle usilovného a vysoce soustředěného míchání.

„Hotovo! Co dál?“

„Asi... Můžeš uklidit tenhle kečup do lednice.“

Viki ho popadla, běžela k ledničce, otevřela ji a chvíli vybírala polici, kam by ho tak nejlépe umístila. Lednice byla celkem plná, volno bylo jen v místech, kam nedosáhla.

„Já ho dám tady do té mísy!“ vymyslela bleskurychle. „Tak! Co dál, tati?“

„Už nevím... Snad ještě zamíchat dresink v zeleninovém salátu.“

„Já ti ho zamíchám.“

Další chvíle usilovného a vysoce soustředěného míchání.

„Hotovo! Ještě něco, tati?“

„To je všechno, Viki, moc děkuju, ty jsi na mne tak hodná!“

„Není zač. Já ti ráda pomáhám, tati! Tak já se jdu převlíct.“

Mám zkrátka úžasnou dceru, vůbec si ji nezasloužím.

Tak... Asi si ještě přidám trochu sýra, ty tři sýrové vlasy, co se jí podařilo nastrouhat do misky, mi připadají celkem málo. Pak si sebírá salát z linky, špagety ze sporáku a půjdu se najíst.

A taky musím vylovit ten kečup v lednici z vaječné pomazánky.

Přišla manželka.

„Viki je úžasná, udělala mi večeři,“ hlásil jsem hrdě.

Káťa přeletěla pohledem linku i sporák a zeptala se: „Určitě chceš další děti? Víš, že mít dvě, tak už se nenajíš.“

A jak si tak dojatě napichuju kousky salátu z linky a vracím je do mísy, říkám si, že je mi to úplně jedno.

Šustění

Šustění. Přiběhla Viki a zjišťovala: „Co to tu máte?“

„Bonbony pro hodné a poslušné holčičky,“ lákala ji maminka.

„Aha,“ vyhrkla Viki zklamaně, otočila se a odešla.

Zazděná tchyně

Nečekaná návštěva. Jeli přes Prahu, tak se zastavili. Byli u nás poprvé. Posadil jsem strýčka s tetičkou v obývací a šel pro manželku. Káťa ležela na posteli a telefonovala. S tchyní. Zašeptal jsem jí do druhého ucha, kdo přijel, ale jak jsem se zvedal, nechtěně jsem do Káti strčil. Mobil jí vypadl z ruky a zapadl za postel. Oba jsme vykřikli, protože víme, že se tam nedá dostat.

Hned nato přiběhla Viki, neskutečně zvědavá, co se děje. Ona miluje, když se něco děje, jako všechny děti.

„Co? Co je? Co se stalo? Tati, co se stalo?“

„Ale nic, babička spadla mamince za postel,“ hekal jsem, jak jsem se snažil rychle posunout velkou manželskou postel. Šlo by to lépe, kdyby na ní manželka pořád neseděla.

Ve dveřích se objevila strýcova hlava. „Děje se něco? Mohu nějak pomoci?“ zeptal se zdvořile.

„Nám za postel zapadla babička!“ nahlásila Viki okamžitě. Ano, takhle nějak to vždycky začíná... Potíž je, že strýček s tetou jsou velmi vzdálení příbuzní, kromě jednoho letného setkání nás neznají, a tak netuší, co se u nás dá čekat. Podle jeho výrazu na babičku zapadlou za postelí připraven nebyl. Mezi postelí a zdí je sotva třicetimetrová škvíra. Kdo zná rozměry běžných babiček, ví, že se tam při nejlepší snaze nevejdou. Ani si neumím představit, kde by tam hypoteticky byla. Jediná možnost je buď pod roštem, nebo zazděná.

Strýc, zatímco zvažoval tyto dvě možnosti, byl dále svědkem toho, jak Káťa vrazila svůj nos do škvíry a začala volat:

„Mami! Mami, jsi tam? Slyšíš mě?“

Myslím, že to byla ta chvíle, kdy jsem si uvědomil, že bychom k nám neměli nikoho pouštět. Strýc zůstal zírat na manželku a pak se podíval na mne. Nevěděl jsem, co říct, a hlavně jsem se snažil pohnout postelemi. Marně, ke koberci byly snad přišroubované. Viki se rozhodla, že také pomůže, tak vyskočila na druhou postel, rovněž vrazila čumák do škvíry a volala:

„Babi! Babi, jsi tam?“

Snažil jsem se na strýce nedívat a tiše uvažoval, jestli dostaneme vycházky aspoň v neděli, až nás nechá odvézt.

To nejhorší mělo teprve nastat. Manželka má totiž mobil, který řve i bez hlasitého odposlechu, takže i zapadlý za postelí byl repráček výborně slyšet a v něm tchyně, jež netušila, co se u nás stalo.

„No? Co je? Já jsem pořád tady. Haló?“

Strýc vytřeštil oči, že jsem jen tak tak uhnul, aby mne ty dva letící pingpongáče minuly, odrazily se od stěny a vrátily se zpět do očních důlků. Úplně jsem viděl, jak mu to v hlavě šrotuje. „Oni tam mají babičku v nějaké kobce pod podlahou!“

Odešel za svou ženou, která stále seděla v obýváku. Jen jedním okem jsem viděl, jak jí něco šeptá. Podle odezírání ze rtů možná říkali:

„Je to banda magorů, mají za postelí zazděnou babičku!“

„Neměli bychom něco udělat?“ šeptala pravděpodobně teta. „Třeba hodit na ně síť?“

Konečně jsem jednu postel poodsunul, hodně pomohlo, že z ní Káťa slezla. Strach zjevně přemohla zvědavost, protože strýc s tetou přišli skoro ke dveřím, aby mohli po očku sledovat vyprošťovací práce na záchranu třicetimetrové babičky.

„Co?“ ozvalo se zase za postelí slabým hláskem. „Já vás neslyším, počkejte, teď něco jede...“

Strýc s tetou se na sebe podívali. Ten pohled říkal:

„Tak babička je taky šílená. Zazděná a šílená, to bude v rodě, ještě že jsme hodně vzdálení příbuzní. Ale stejně se radši necháme zkontrolovat.“

Káťa sáhla za postel, ale hned ruku bleskově vytáhla.

„Fuj, musíme to tam vysát, je celá od svinstva.“ A ještě pak zavolala dolů: „Počkej, mami, já si na tebe vezmu rukavice.“

Strýc s tetou si věnovali další pohled. „Oni se štítí vlastní matky! Proboha, jak dlouho tam je? Stará se o ni někdo? To tam jen tak leží? Dávají jí vůbec najíst?“

„Co tam děláte?“ ozval se zas tenký hlásek za postelemi.

„Zapadla jsi, babi, máma se tě snaží vytáhnout, ale seš ve strašným bordelu, tak si šla pro rukavice.“

Tchyně snad slyšela možná půlku, proto jen překvapeně odpověděla: „Já? Já jsem teď vylezla z metra.“

Třetí pohled strýce s tetou. „Ona je senilní, ani neví, že je zadržena.“

Manželka se vrátila s rukavicemi, strýc s tetou si odešli sednout do obývacího pokoje, asi nechtěli být svědky toho, co vytáhneme.

Mobil byl vyproštěn, hovor skončen, poseděli jsme s tetou a strýcem, až náhle řekli, že musí jet. Já nic nevysvětloval, manželka si ani neuvědomila, co se u nás dělo. Až po jejich odchodu se plácla do čela: „Já jim chtěla dát tu máminu marmeládu!“

Tak jsem manželku vzal kolem ramen a vážně prohlásil:

„Ti už nepřijedou. Nikdy.“

Řetězec

Neděle ráno, maminka spí. Viki je už vzhůru a připlížila se k její posteli.

„Mami?“ Zatahání za peřinu. „Mami, mám pro tebe kouzelnou hůlku! Můžeš s ní zaklívát!“

Nic.

„Mami! Na! Tady máš kouzelnou hůlku! Zaklej mě! Tak zaklej, mami!“ Viki strkala čarodějnou hůlku do máminy ruky odpočívající na peřině.

Náhle se prsty sevřely kolem hůlky a maminka se zvolna posadila za neuvěřitelného hromování:

„Morcec hadry, kurník šopa, basama-remtete, fixumvérum, lóry fáry, mordyjé kopyto, ty krutibrko, krucinál fagot, mezuláne, herdek filek, safraporte, himl hergot donr vetr krucajs element, himbajs šůviks, kakraholte, proč mě budíš?!“

Místo Viki stál vedle postele solný sloup. Bez dechu zírala na maminku, která se na ni usmívala. Viki jen mrkala.

To mrkání známe. Je totiž úplně stejné jako blikání diody na počítači, když se ukládají data na pevný disk. Manželce okamžitě došlo, že Viki si právě vypaluje nejúžasnější řetězec kleteb do dlouhodobé paměti.

„A do prdele,“ vydechla maminka, která jinak mluví zcela slušně, jak si to uvědomila. Potom se obrátila ke mně. „Tak si říkám, že to naše dítě vypadá velmi nezdravě, asi by nemělo příští dva týdny chodit do školky. Ani nikam jinam.“

Spokojeně jsem se protáhl v posteli.

Konečně něco, za co nemůžu já.

Fantastický pocit.

Ajta krajta, krindy pindy, sakrblé.

Na schovku

Šel jsem si pro minerálku a v pokoji narazil na manželku, žehčila.

„Copak?“ usmála se na mne až podezřele roztomile. „Zvonilo ti v oušku?“

Šel jsem dál a byl zmatený, netušil jsem, o čem mluví.

Došel jsem do kuchyně, dvířka dolní kredence byla otevřená a v nich Viki.

„Tati, tati! Pojď sem, já se schovávám!“

„No to víš, copak bych se vešel mezi kastroly?“

„My hrajeme s mámou na schovku. Ona piká.“ Najednou hlasitě zavolala: „Už můžeš!“ a pak pokračovala svým jevištním šepotem: „Já jsem řekla mamince, že bude pikat, a ona říkala, že hrajete spolu na schovku pořád, ještě než jsem se narodila, že jo?“

He? Byl jsem čím dál zmatenější.

„Já s mámou? Na schovku?“

„No, maminka říkala, že pořád piká. Prý od té doby, co se vdala, tak pořád za to pyká, říkala. Měli byste se střídat,“ dodala poučně, čímž mne napomenula.

Otevřel jsem druhá dvířka a sykl na dceru: „Smáčkni se.“ Obtočil jsem se kolem sifonu. Když mají ženy tuhle náladu, tak to je to nejlepší, co může muž udělat.

Schovat se.

A nevylézat.

Vofrnóza

Stále doma, venku prší, Viki se nudí.

„Mami, já nevím, co mám dělat.“

„Tak si běž malovat, máš přece nové omalovánky a barvičky.“

„To se mi nechce. Já si chci hrát.“

„Viki, já mám taky práci, tak si hraj s panenkami.“

„Ale s tebou, sama se mi nechce.“

„Tak víš co, budeme si hrát na doktora,“ prohlásila manželka pevně a přitáhla si dceru k sobě. Ta se netvářila dvakrát nadšeně.

„Dobrý den,“ začala zvesela, „tak co vás trápí? Někde něco bolí?“

Maminka Viki prohlédla, poklepala na hrudníček, podívala se skepticky do obličeje, zatahala za koutky úst obrácené dolů, potom si vzdychla a povídá:

„No jo, to je vážné, to bude vofrnóza.“

„Vofrnóza?“ divila se Viki. To ještě neměla. Tedy, měla to již kolikrát, ale poprvé jí to diagnostikovali.

„Ano, vofrnóza. Ta způsobuje, že jsi takhle vofrněná a nic se ti nechce.“

Viki tiše přemýšlela, doposud si myslela, že se prostě nudí, netušila, že to může mít patologický základ.

„Tak se podíváme, jak se vofrnóza léčí,“ prohlásila maminka a vzala první bichli, na kterou dosáhla.

Viki si vlezla vedle ní. „Mami? Není tohle ta stará kuchařka?“

„Kdepak,“ zavrtěla maminka přesvědčivě hlavou. „To je prastará kniha léčení, v té jsou všechny nemoci a co na ně platí.“

Viki si ji se zájmem prohlížela.

„A proč jsou v ní samé obrázky jídla?“

„Protože většina nemocí je ze špatného jídla,“ vysvětlila maminka, která má vždycky pravdu, a já jen žasl, jaký je má manželka právník.

„Tak, tady to je, vofrňóza,“ zastavila se na jedné stránce.

„Tady?“ zeptala se Viki překvapeně. „Ale tady to začíná na R a vofrňóza začíná na V!“ ukázala na nadpis RÝŽOVÝ NÁKYP. První písmenko ve slově už odhalí, ale teď se hodilo, že slova v celku ještě neče.

„To je taky ryzí vofrňóza! Ale ty máš jen planou, jako jsou plané neštovice. Tak jak se léčí... Á... tady to je: prací. No jo, na vofrňózu platí jediné práce. „Tak!“ sklapla maminka kuchařku, až se Viki lekla. „Teď mi pomůžeš vyndat prádlo z pračky, pak si uklidíš stoleček a hračky a pak přijdeš za tatínkem, on ti taky nějakou práci najde.“

A tak se stalo, Viki začala kmitat. Protože byla nemocná a na vofrňózu nejsou žádné prášky, to se léčí přírodně. Homeopatika jménem galeje. Viki udělala všechno, co maminka řekla, a skutečně přišla za mnou, co má dělat dál. Já nejsem tak dobrý ve vymýšlení domácích činností jako manželka, sám mám problém nějakou najít, ale mám naštěstí nástroje, jak na to. Po pár minutách nás Káťa bohužel našla, jak sedíme u počítače.

„Co tu kutíte? Měls Viki najít práci.“

„Já vím,“ otočil jsem se, „ale to není hned, nejdříve vytváříme pracovní životopis. Zatím máme znalosti a dovednosti, teď představa o hledané práci... Viki, jakou máš představu?“

Maminka Viki pohladila, mně změřila teplotu, pak mne chvíli tahala za uši a nakonec odešla za tichého bédování: „Co jsem si to vzala? Co jsem si to vzala? Maminko, maminko, tys mne varovala...“

„Viki,“ konečně jsme mohli pokračovat, „co třeba obor konzultace, analýzy a projektová řízení? To by se ti určitě líbilo, že?“

Viki se netvářila zrovna nadšeně, ohrnula ret. Vofrňóza. Zase. „Máme recidivu,“ zavolal jsem na manželku.

„Ona je to známá recidivistka,“ ozvalo se odvedle.

„Tati, já si půjdu kreslit, jo?“ zvolala Viki aktivně a odběhla si pro omalovánky.

Zázrak.

Je zdravá.

Jak ji můžeš znát?

„Na, tati, tady máš knížku.“

„No... Děkuju.“

„Budeš ji číst?“

„Ne.“

„Tys ji už četl?“

„Ne.“

„A proč ji nechceš číst?“

„Protože ji celkem znám.“

„A jak ji můžeš znát, když jsi ji nikdy nečetl?“

„Protože jsem ji napsal.“

„Áha.“

Po chvíli zírání do výtisku: „Ale tohle vůbec nevypadá jako tvoje písmo...“

23:44

Manželka přišla do pracovny.

„Ty jsi v županu? Vždyť ti má za chvíli přijít ten tvůj kamarád!“

Trhnul jsem sebou, nikoho jsem nečekal, vůbec si nevzpomínám, že bych...

„Kdo?“ zeptal jsem se zmateně.

„No ten, co chodí takhle každý rok.“

„He?“ nechápal jsem, ale raději se zvedl, jestli tu má být každou chvíli...

„Letos má přijít ve 23:44, vážně nevím, proč si domlouváte tak blbý čas.“

„Cože?“ byl jsem úplně mimo, ale začal jsem se raději převlékat. Kdo za mnou proboha chodí ve 23:44? Ano, je pravda, že si rád domlouvám podivné časy, jelikož scházet se v jedenáct je tak nudné. Ale třeba v 11:11:11... Nicméně už jsem to dlouho nedělal.

„A kdo to má být?“ vyptával jsem se, ještě že tu svou ženu mám, ta si pamatuje všechno. Nikdy nechápu, jak to v hlavě udrží, já neudržím nic.

„Já nevím, je to tvůj kamarád, nějaký Slovák je to.“

„Cože? Slovák? Pamatuješ si, jak se jmenuje?“

„To už nevím, rok tu nebyl... Počkej, nějak jako... Jožo? Jano? Ne, počkej, nějak jinak to bylo... Jmenoval se Jaro vlastně.“

„Jaro... Jaro...“ nemohl jsem si na nikoho vzpomenout.

Káťa si mezitím sedla a náhle se zvedla.

„Už si vzpomínáš?“ zeptala se.

„Vůbec ne.“

Posunula z nějakého důvodu křeslo.

„A teď?“

Jen jsem nechápavě zíral a zavrtěl hlavou.

Sehnula se a trochu nadzvedla postel.

„Co teď?“ zeptala se zadýchaně.

Co se tu k čertu děje? Vůbec netuším, co dělá!

„Tak já už nevím, co ti stojí na vedení,“ rozhodila rukama.

Dnes... Ve 23:44. Má přijít můj kamarád Slovák. Jaro. Jaro přijde dnes ve 23:44...

Zařval jsem kletbu, až se málem vzbudila dcera. Káťa to brala jako startovní výstřel a začala utíkat.

Tak tohle všechno jsem musel vysvětlovat městské policii, když nás zastavili, proč se honíme po ulicích v županech.

A proč má žena tak ječí.

Ta si ještě zaječí...

Jaro.

GRUUUÁÁÁ!

Už NIKDY se nenechám...